

Învățătorul Vasile Popovici din Valea Almăjului - la 89 de ani

Un OM de o rară finețe sufletească, pe care dorești să îl întâlnești barem (măcar) o dată în viață. Blajin, cu privire profundă, prima dată studiază, gândește și apoi povestește... povestește așa frumos și sincer, încât parcă toate au fost ieri... Așa a început discuția noastră, cu povestea vieții ordonate, în casa primitoare a învățătorului Vasile Popovici, din neamul vestit al Popovicilor de la Pătaș, Valea Almăjului.

A.H.: Învățătorul Vasile Popovici și omul Vasile Popovici...

V.P.: Născut în 1930, 13 aprilie, în frumoasa Vale a Almăjului. Perioada de la naștere și până în prezent, 2019, am desfășurat ca orice cetățean al satului Pătaș, multe activități. Am început ca elev la Școala Primară din sat, am continuat studiile la Liceul Pedagogic din Caransebeș. Mă opresc puțin la copilăria din sat, care a fost deosebit de frumoasă cu colegii de la Școala Primară și, mai apoi, cu cei de la Școala Normală. Perioada anilor 1941 până în 1947 a fost perioada cea mai grea din viața mea și a familiei mele datorită evenimentelor care s-au desfășurat în perioada celui de-al Doilea Război Mondial.

Ca tânăr absolvent al Școlii Pedagogice,

Învățătorul Vasile Popovici din Pătaș, jud. Caraș-Severin

am fost repartizat ca învățător în Raionul Oravița, comuna Slatina Nera din 1952-1957, după care m-am transferat la Școala din comuna Teregova, Raionul Caransebeș, iar din 1963 m-am transferat în satul natal, ca învățător la Școala Generală. În toate aceste perioade am dus o viață cumpătată, am muncit foarte mult ca învățător și pe linie culturală. Am unele realizări cu care pot să mă mândresc pentru că am putut să contribuie la educația tinerilor elevi din școlile pe unde am fost dascăl. Viața nu a fost atât de ușoară, am întâmpinat și multe greutăți, din care motiv am avut și unele probleme de sănătate.

A.H.: Cum este la cei 89 de ani de viață?

V.P.: Pot să afirm că datorită faptului că am dus o viață cumpătată, mă pot bucura încă de viață. Sunt încă capabil să muncesc în gospodărie, să mă ocup puțin și de muzică, iar din pasiunile pe care le-am avut și le am încă face parte și pictura, ca amator. Nu pot să spun că sunt un gospodar excelent, dar, pentru gospodăria mea, mă descurc.

Din punct de vedere muzical, am avut o activitate deosebit de intensă pe o perioadă de zece ani. Am înființat o formație de elevi, instrumentiști, un mic taraf cu care am participat la multe competiții culturale și am susținut un program la Muzeul Satului din

București, în primăvara lui 1989. Toate aceste realizări și munca depusă mi-au prelungit existența, m-au ajutat să ajung la vârsta de 89 de ani. Sper să prind și deceniul următor.

A.H.: De ce ați ales această profesie?

V.P.: Toate cele menționate mai sus dau dovadă că în viața mea a existat o dragoste nemărginită față de tineret, de copii.

De mic copil, având un învățător care cânta la vioară, am început să iubesc acest instrument, ba mai mult, într-o zi, când învățătorul era plecat din cameră, lăsând vioara pe masă, după descifrarea unor partituri (a fost și dirijor de cor), fiind ascuns sub pat, am ieșit ușurel și am luat timid vioara în mână să trag cu arcușul pe strune. A fost un moment foarte hazliu... am fost scos cu vioara și arcușul de sub pat. Mai târziu am luat și ore de vioară de la Conservatorul din Lugoj, unde era director maestrul Stan. Apoi am continuat la Școala Pedagogică, fiind cel mai bun elev la vioară din clasă.

Trebuie neapărat să amintesc și dragostea mea pentru pictură. Mi-a plăcut dintotdeauna natura, de copil desenam mult, mai ales în perioada anilor 1938, când elevii de la școlile primare lucrau mai mult pe tablite. De aici a pornit... În Școala Pedagogică, fiind cel mai bun elev la desen, le executam și colegilor toate lucrările date de profesor, iar uneori, împreună cu regretatul profesor Otonga, lucram, în sala de la etajul IV, tablouri și peisaje. Era perioada stalinistă, tablouri cu Stalin... Până azi realizez lucrări fără studii speciale de pictură.

A.H.: Ați avut un model în viață?

V.P.: Toți profesorii pe care i-am avut în

școală, în special profesorul de pedagogie și psihologie, Țârcovnicu.

A.H.: Ce calități aveți?

V.P.: Asta ar fi mai bine să spună alții, dar... foarte exigent, mi-a plăcut să fiu ordonat, punctual, prima condiție a unui învățător, consider eu.

Doamna Popovici Magdalena/Lina, (fostă asistentă medicală, tot pensionară actualmente) adaugă „sincer, ordonat și perseverent”.

În replică, domnul învățător a răspuns: „Am iubit frumosul, îndeosebi pe Doamna mea, adică soția mea”.

A.H.: V-ați ghidat după un motto în viață?

V.P.: Nu știu dacă motto, dar am crezut în cinste, patriotism și dragoste de țară.

A.H.: Ce părere aveți despre viață?

V.P.: E frumoasă dacă știi să o trăiești, să te folosești de ea, să profiți de toate ocaziile pe care ți le oferă, să sprijini și să ajuți pe aproapele tău.

A.H.: Și lumea cum este?

V.P.: În comparație cu trecutul pot spune că există o deosebire. În trecut, oamenii erau mai uniți, se ajutau, colaborau, erau respectuoși, știau să prețuiască oamenii de cultură, erau interesați, cereau sfatul învățătorilor, preoților satului. Această situație a continuat până la schimbarea ordinii sociale a comunismului, iar, în prezent, diferența dintre trecut și actual este cu totul alta. Diferența este ca de la cer la pământ, astăzi nu se mai ține cont de cele arătate mai sus.

A.H.: Sunteți un om credincios?

V.P.: Sunt copil de popă. Am vrut să

Vasile Popovici și soția sa, Magdalena Popovici (Lina), în fața casei lor de la Pătaș

devin preot, dar datorită schimbărilor care au avut loc am renunțat și azi pot spune că am un sentiment de regret pentru că nu am continuat tradiția familiei, care are o vechime de peste 100 de ani în această profesie. Cu toate acestea, sunt satisfăcut că totuși am ținut drumul spiritual al neamului meu, ca om de cultură și ca dascăl, prin munca la catedră, m-am împlinit în cei 40 de ani.

Interviu realizat de:
Angelica-Telica Herac,
referent de specialitate,
CJCPCT Caraș-Severin